

אסופת טקסטים להשראה

טקס יום נועזמאלו גשפ"ו

אהבה שאי אפשר להסביר / עידו גרינברג (מיש מש)

גם כשקשה,
צריך לבחור בה כל פעם מחדש,
לשאת את הדגל על כתפנו
בכל זמן שנדרש.
זו הצוואה של אבותינו,
של גיבורים וגיבורות שנפלו על
הגנתה,
זו הזכות שעלינו לקיים יחד,
מתוך כוח, גאווה, מתוך עוצמה.

ישראל את אהבה שאי אפשר
להסביר,
מי שיודע יודע, מי שמכיר מכיר.
אנחנו נדאג שתהי פה לעוד דורי
דורות,
נשמור מכל משמר, נילחם כמו
אריות.
וכמו ששרים מתוחים בהצעה
"עוד לא אנדה תקוותנו"
מזל טוב מדינה.

מאיפה מתחילים לספר
סיפור של שבטים ושמונה שנה?
אלפיים שנות גלות בסוף נולדה
פה מדינה.
זה הסיפור שלנו על חלום
שהתגשם
עם כל ה"סבבה" וה"אחלה"
וה"ברוך השם אני נושם".

מדינת ישראל- את לא משהו
שתמיד אפשר להסביר,
"אתה צריך לבקר פה פעם", "את
צריכה להכיר".
עם שעומד על שתי הרגליים-
בכל פעם מחדש,
נלחם מגן שומר מצדיע-
בכל הנפת דגל, הלב נרגש.
כי עצמאות היא לא רק יום-
היא לא מובנת מאליה,
"מדינה" היא לא רק מקום-
צריכים לשמור ולהגן עליה.

זה לצד זה / אסף פרי

בעברית קוראים לזה 'רעות',
ביהודית 'ערבות הדדית',
בישראלית זה 'אחי', או 'אחותי'.
להיות, לא משנה מה ואיך, זה לצד זה.
זה שתומך, וזה שמתנגד,
זה שמאשים, וזה שצריך להוכיח שהוא לא בוגד.
זה שעוקף אותך בכביש, מפגין נגדך בצומת וחושב הפוך ממך...
וזה שנוחר לידך באוהל, משאיל לך את החולצה הכי יפה שלו ואומר 'עזוב אחי,
תשאיר כבר אצלך'.
זה לצד זה.
זה שרואה בך את כל הרע,
וזה שרואה אותך תקוע עם הרכב באמצע הכביש ושואל - אח'שלי צריך עזרה?
לשמור עליה, על המדינה היחידה שלנו. שלא תיפגע, ושלא תברח לשום מקום.
זה לצד זה.
חולקים על הדרך, חולקים את אותה הדרך,
שותקים, צועקים, לפעמים כועסים. אבל שותפים למסע הזה.
ביציאה הביתה, במסדר, בסיוור, או בקרב.
בדרך למארב.
זה לצד זה.
בתמונה בעיתון, במסגרת השחורה.
טפיחה על השכם, חיבוק.
זיכרון.
זה לצד זה.

מילה טובה, מילה רעה / נעם חורב

אבל כשמישהו זורק
לי מילה רעה -
אני מתייחס אליה
כאל אמת אחת
ברורה
ולוקח לריאות, וזוכר
אותה היטב
והיא ננעצת כמו
סיכה, ישור אצלי בלב

ובלילה, במיטה, לפני
שאני נרדם
האנשים המכבים
עוברים מולי, כולם
ואני סוחב שם על הגב
כל ביקורת ודקירה
ומנציח את החולשות
והפגמים מול המראה

ואיך זה שתמיד קל לנו להאמין
לעלבונות שהם ברזל, למילים שהן סכין
וכל כך קשה לנו לשמור קרוב-קרוב
את כל מי שמזכיר לנו - שיש בנו גם טוב.

כשמישהו זורק לי,
"אתה נראה טוב!"
אני מבטל אותו
ברגע, בלי לחשוב
ואם הוא ממשיך,
"אני אוהב את מה
שאתה עושה!"
אני מפטיר,
"בקטנה..." ומשנה
את הנושא

כשמישהו אומר לי:
"אתה משהו מיוחד!"
אני הודף אותו ככה,
בהינף יד
ואם הוא מתעקש:
"תשמע, אתה גדול!"
אני עונה: "זה לא אני,
זה המזל..." וזה הכול

כל אדם צריך מצרים / אמנון ריבק

כל אדם צריך שתהיה לו
איזו מצרים,
לגאול עצמו ממנה מבית
עבדים,

לצאת בַּחֲצֵי הַלַּיִל אֶל
מִדְבַּר הַפְּחָדִים,
לְצֵעוֹד הַיָּשׁוּר אֶל תּוֹךְ
הַמַּיִם,
לְרֹאוֹתָם נִפְתָּחִים מִפְּנֵי
לְצַדִּיקִים.

כל אדם צריך כֶּתֶף,
לשאת עליה את עצמות
יוסף,
כל אדם צריך להזדקף.

כל אדם צריך שתהיה
לו
איזו מצרים.
וירושלים,
ומסע ארוך אחד,
לזכור אותו לעד
בִּכְפוֹת הַרְגָלִים.

כל אדם צריך שתהיה לו
איזו מצרים,
להיות מִשָּׁה עֲצָמוֹ מִתּוֹכָהּ
בֵּיַד חֲזָקָה,
או בַּחֲרִיקַת שָׁנַיִם.

כל אדם צריך אימה וְחֲשֵׁכָה
גְדוֹלָה,
וּנְחָמָה, וְהַבְּטָחָה, וְהַצָּלָה,
שֵׁיֵדַע לְשׂוֹאת עֵינָיו אֶל
הַשָּׁמַיִם.

כל אדם צריך תְּפִלָּה
אֶחָת,
שְׁתִּיהָ שְׂגוּרָה אֲצִלוֹ עַל
הַשּׁוֹפְטִים.

אדם צריך פֶּעַם אֶחָת
לְהִתְכַּוֵּף -
כל אדם צריך כֶּתֶף.

זה הדור הנכון / אסף פרי

זה הדור הנכון.

דור מפונק וילדותי - אבל נכון להתנדב כמו משוגע.

דור אינדיבידואליסטי - אבל נכון להגיע מסוף העולם כדי להתגייס.

דור מסכים - אבל מסתבר שהוא נכון לצאת מהם ולהסתכל על המציאות

בעיניים בלי למצמץ.

דור של אהבה וטבע, מוזיקה וריקודים - אבל נכון להילחם ברוע עד

חורמה.

דור מבולבל שלא ממש סגור על עצמו - אבל נכון לסכן את חייו למען

עמו, בלי לחשוב פעמיים.

דור פוסט מודרניסטי, שמתפוצץ מאינספור נראטיבים ופוליטיקלי קורקט

- אבל נכון לקרב על המולדת שלו.

דור אוניברסלי - אבל הכי ישראלי.

דור עטוף שפתאום גילה שהוא בכלל עוטף.

דור שאמרו עליו הכול, ולמרות שהכול נכון -

הוא נכון.

זאת מלחמה של דור,

וזה הדור הנכון.

מילואים / אסף פרי

מרגיש מוזר שמרגיש נורמלי להסתובב על מדים באור ראשון, במקום להתעורר כמו בנאדם ולהכין סנדוויצ'ים לילדים.

קוראים לזה 'מילואים'.

עכשיו מלחמה, אבל רואים כאן בעיקר אדמה צמאה שקוראים לה 'נגב', וגדר גדולה וארוכה שקוראים לה 'גבול'.

ורואים פה ושם דשא ובתים וחצרות שקוראים להם 'יישובים'. ומיליון חממות עם פלפלים ועגבניות ומה לא, שיגיעו למדפים הכי שווים בסופרמרקטים של כל העולם, שקוראים להן 'חקלאות'.

ורואים אהבת אדם ועם וארץ, והרבה חלומות, שאני חושב שקוראים להם 'ציונות'.

ורואים פה גם חבר'ה מופלאים שהם באמת יפי הווסט הקסדה הבלורית והתואר, שקוראים להם 'צה"ל'.

הנה קצינה תותחית, והנה טנקים ועמדות שמירה, וערוצים יפהפיים שקוראים להם 'שטחים מתיים', וערפילים מכושפים של בוקר, שמסתירים קצת את הנוף, שבכלל קוראים לו 'גזרה'.

וזה לא טבע אלא 'שטח'. ואין פה כבישים, רק 'צירים'. והנה מרעיד פתאום את השמיים ואת הנשמה איזה רעם חזק, שקוראים לו 'חיל האוויר'.

וזה אולי נראה כמו טיול זריחה, אבל קוראים לזה פה 'כוננות עם שחר'.

ורואים פה אחריות ותקווה, ויחד גדול.

ומלחמה אחת על הבית הזה,

שקוראים לו 'ישראל'.

כלל ופרט וכלל / אסף פרי

אילו מידות שהחברה הישראלית נדרשת בהן:

כלל ופרט וכלל.

פרט שיצא מן הכלל

לא ללמד על עצמו יצא

אלא ללמד על הכלל כולו יצא.

כלל ופרט וכלל.

עד הפרט האחרון.

אחד בשביל כולם, כולם בשביל אחד בשביל כולם.

הראשון שיצא לעזור,

והיה האחרון לחזור.

זה סיפור פרטי,

זה סיפור של דור.

כלל ופרט וכלל.

זאת כל התורה כולה

על רגל אחת

פצועה.

מאירו שלו - מתוך "גינת בר"

"עץ אינו צומח ביום אחד. נדרשת לו סבלנות של אדמה, ועיקשות של שורשים המחפשים מים בחושך. ההצלחה בטבע, בדיוק כמו בחיינו שלנו, אינה נמדדת רק בתפוחת המרהיבה של האביב וההישג, אלא ביכולת לעמוד מול סופות, להעמיק אחיזה כשהדרך קשה, ולצמוח מחדש. מי שנוטע, מי שיוצר, מי שמתאמץ – מאמין בעתיד. הוא יודע שהפירות יגיעו רק למי שמוכן להשקיע, לטפח, ולא לומר נואש מול האתגר. הצטיינות אינה רק קו הסיום, אלא הדרך שבה בחרנו ללכת."

מתוך נאומה של מרים פּוֹץ בטקס קבלת פרס ישראל

כולנו חִפְצֵי חַיִּים כּוֹלְנוּ חִפְצֵי שְׁלוֹם זֶה הַבַּיִת שֶׁל כּוֹלְנוּ וְאֵין בְּלַעֲדוֹת שֶׁל אֲהַבְתִּי
הָעַם וְהַמּוֹלַדֵּת לְצַד מִסּוּיִם.

כולנו רוצים לזכות ולראות את נְכַדֵּינוּ בּוֹנִים כְּאֵן אֶת בֵּיתָם, מִטִּיִּלִּים בְּאַרְץ בְּבִטְחָה
וְנִהְיִים מִנוֹפִיָּה.

כולנו מִיִּיחָלִים לְחִבְרַת מוֹפֵת בְּרוּחַ חֲזוֹן נְבִיאֵי יִשְׂרָאֵל וּמְנוּחָה זֶה, כּוֹלְנוּ נוֹשְׂאִים
בְּאַחֲרִיּוֹת לְאוֹפִיּוֹ, לְעֵרְכֵנוּ וְלַעֲתִידוֹ שֶׁל הַבַּיִת הַזֶּה.
לֹא נוֹכַל לְהַתְעַלֵּם, לֹא נוֹכַל לְעַמּוֹד מִנְגִיד.

בְּפִאֲזֵל הַזֶּה שֶׁנוֹצֵר בְּמִדְיַנַּת יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ מִקּוֹם לְכוֹלְנוּ, לְכָל קִשְׁתֵּי הַצְּבָעִים.
וְאִם תִּחְסַר פִּיטָה אַחַת מֵהַפְּזָאֵל – הַתְּמוּנָה לֹא תִהְיֶה שְׁלֵמָה.

עַל כֵּן אֵינִי מוֹכֵנָה לוֹוֹתֵר עַל שׁוֹם חֶלֶק מֵהָעַם, וְגַם אִם מִלֵּאכַת הַהֶרְכָּבָה תִּשְׁאָר –
אֵינִי מִתִּיאֲשֵׁת.

וְכִדִּי לְהַצְלִיחַ בְּיִצִירַת הַפְּסִיפּוֹס הַזֶּה עֲלֵינוּ לְכַבֵּד אֶת כּוֹלֵם בְּשִׁיחַ שֶׁלְנוּ.
עֲלֵינוּ לִיצוֹר שִׁיחַ מְאוּפֵק, סְבֻלְנֵי שֶׁמֵּאֲפֵשֶׁר הַבַּעַת דַּעַה בְּלִי פְּחָדִים וְאִיוּמִים, שִׁישׁ
בּוֹ מִקּוֹם לְסִלִּיחָה וְלִמְחִילָה. שִׁישׁ שֶׁמְחַזֵּק אֶת הַמְּחֻיבּוֹת שֶׁלְנוּ לְאַהֲבַת הָאָדָם "כִּי
בְּצִלְמֵם אֱלֹהִים בְּרָא אֶת הָאָדָם", שִׁישׁ הַמְּכַבֵּד אֶת מוֹרְשַׁתְנוּ, הַמְּרַבֵּה טוֹב, אֹר
וְתִקְוָה וְלֹא מִתְּרַכֵּז רַק בְּחֹשֶׁךְ.

כְּדַבְרֵי נְעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל

"מִי הָאִישׁ הַחִפְּץ חַיִּים

נִצּוֹר לְשׁוֹנֵךְ מֵרַע וְשִׁפְתֵיךְ מִדְּבַר מְרֵמָה

סוֹר מֵרַע וְעֹשֶׂה טוֹב,

בְּקֶשׁ שְׁלוֹם וְרוֹדְפָהוּ"

זֹהִי תוֹרַת הַחַיִּים!

בּוֹאוּ נִבְחַר כּוֹלְנוּ בְּדֶרֶךְ שֶׁמְרַבֵּה אֹר

לא תיקחו לי את הארץ / נעם חורב

לא תיקחו את גן העדן
שזורם לי בוורידים
מדינה של אור ואבן
תשמרי על הילדים

לא תיקחו לי את השקט
לא תיקחו לי את הנוף
נצטרך למצוא את השמש
כשהצל הזה יחלוף

לא תיקחו לי את הארץ
כי מגיע לה יותר
אל תשנו בצד בשקט
כשהבית פה בוער

לא תיקחו לי את הרוח
לא תיקחו את השפה
האדמה רוצה לנוח
האדמה כבר עייפה

לפעמים אני בורח
אבל אף פעם לא עוזב
לא תיקחו לי את הארץ
שאני כל כך אוהב.

לא תיקחו את הביחד
את החלום המפוכח
גם בארץ המובטחת
שום דבר אינו מובטח

(מתוך הספר "חוטמים שקופים")

יש כאן טוב / נעם חורב

הרכבת הקלה סוף-סוף עוברת
זהו זה ולא אחרת
שאולי בארץ נהדרת
אוהל בכינרת (וסטלה מזמרת!)

יהונתן גפן מקריא איזה סיפור
השקט ברחובות שיש רק בכיפור
יום העצמאות, מנגל, גחלים
מישהו משלם את החשבון
לחיילים

יש כאן טוב, יש כאן טוב
יש חיוך על כל מכאוב
באלבום של המדינה
שנה ועוד שנה

שלג לבן מכסה ת'חרמון
שבת של כדורגל, איצטדיון
עדה יונת זוכה בפרס נובל
וכיפת ברזל (תודה לאל!)

נינט צועקת ים של דמעות
אוכל של אימא מסודר בקופסאות
שלמה בקיסריה שר לאן, לאן, לאן
וסברי מרנן

נטע צועקת: "כפרה עליכם!"
החייל שלנו מקבל סיכת לוחם
סופשבוע רגוע בגלגל"צ
אוזת ונולי ושבי ובץ

הזהב הולך ללינוי אשרם
יורדים כל החבר'ה למטקות בים
מרים פרץ בלב של העם
עוזי חיטמן, אדון עולם

הילד הזה הוא אני
הפרח בגני ובלוז כנעני
גברת תפתחי, זה אני

יש כאן טוב, יש כאן טוב
אם תדפדף מקרוב
באלבום של המדינה
שנה ועוד שנה

דנה כולה עטופה בנוצות
חלה עם רוטב אדום וקציצות
יוני נתניהו הגיבור
אריק אינשטיין עם גיטרה וכינור

יש כאן טוב / נעם חורב - המשך

חולצה גזורה של סוף מסלול
קידוש בבית חב"ד בחו"ל
הנה מה טוב ומה נעים
וירושלים.

מילואימניקים שרים "עם ישראל חי"
הסכמי שלום, מצרים, דובאי
תיכונים יוצאים למסע לפולין
סבא שלי מניח תפילין

יש כאן טוב, יש כאן טוב
אם תדפדף מקרוב
באלבום של המדינה
שנה ועוד שנה

יש כאן טוב, יש כאן טוב
יש חיוך על כל מכאוב
יש כאן טוב

שרי, וויז, דיסק און קי
יזהר שר אבניבי
אילן רמון טס לחלל
וזהבה כבר קיבלה טיפת מזל

מרקו מוצא סוף-סוף את אימא
קפה על השדרה, הצגה בהבימה
מימונה, שולחן מפוצץ מתוקים
תוצאות המדגם, כולם מחכים